

Ha szólít a végzet, a hősök felemelkednek.

SHADOW *of the* FOX

a róka árnya

*fine
selection*

JULIE KAGAWA

JULIE KAGAWA

SHADOW
of the
FOX

a róka árnya

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

1

KEZDET ÉS VÉG

ESETT AZ ESŐ, amikor Szuki a Nap Palotájába érkezett, és esett a halálának estéjén is.

– Te vagy az új szolgáló? – kérdezte egy keskeny, csontos arcú nő, miközben végigmérte a lányt. Szuki megborzongott, érezte, ahogy a hajából csöpögő hideg eső lecsorog a hátán, és cseppenként lehullik a finom fapadlóra. A házvezetőnő felhorkant. – Hát, te sem vagy egy szépség, az már biztos. De mit számít – lady Szatomi utolsó szolgálója oly szép volt, mint egy pillangó, esze meg semmi. – Összehúzott szemmel közel hajolt hozzá. – Mondd csak, lányom! Azt hallottam, te vezetted az apád boltját, mielőtt ide érkeztél. Van ész a fejedben? Vagy tele van levegővel, mint az előző lánynak?

Szuki az ajkát harapdálva bámulta a földet. *Valóban* ő segített vezetni az apja városi boltját az év legnagyobb részében. Egy neves fuvolakészítő egyetlen gyermekeként gyakorta ő felelt a vásárlókért, amikor az apja dolgozott, annyira belefeledkezve a munkájába, hogy

nem is evett vagy beszélgetett, amíg el nem készült a legújabb hangszerrel. Szuki éppúgy tudott olvasni és számolni, mint egy fiú, azonban lányként nem örökölhette meg az apja üzletét vagy tanulhatta ki a mesterségét. Mura Akihito továbbra is jó erőben volt, ám egyre inkább öregedett, valaha fürge ujjai berozdásodtak a kortól és a terheléstől. Ahelyett, hogy férjhez adta volna a lányát, az apja a csekély befolyását kihasználva szerzett neki munkát a Birodalmi Palotában, hogy jó kezekben tudhassa, ha eléri a halál. Szukinak hiányzott az otthona, és veszettül fúrta az oldalát, jól boldogul-e az apja nélküle, de tudta, hogy ezt a férfi akarta így.

– Nem tudom, asszonyom – suttogta.

– Hm. Hát, hamarosan megtudjuk. De ennél frappánsabbat kell kinyögnöd lady Szatominak. Máskülönben rövidebb lesz a maradásod, mint az elődödé. Na most – folytatta –, tisztázkodj meg, majd hozd el a konyháról lady Szatomi teáját. A szakács elmondja, hogy kell vinned.

Néhány perccel később Szuki átsétált a verandán egy megpakolt teatálcát cipelve, és próbált emlékezni az útbaigazításra.

A császár Nap Palotája önmagában is egy miniatűr város volt, a fő palota, ahol a császár élt a családjával, mindennél hatalmasabb, ám a lakótorony és a belső fal között falakból, építményekből és erődítményekből álló labirintus hevert, mindezt a császár védelmére és a betolakodó hadsereg összezavarására tervezték. Nemesek, udvaroncok és szamurájok vonultak fel-alá a sétányokon, ragyogó színű és kivitelű ruhákba öltözve: fehér selyembe finom szakuraszirom vagy aranyló, élénkpiros krizantémdíszítéssel. Egyik nemes sem vett tudomást a lányról, ahogy elhaladt mellettük. Csak a legbefolyásosabb családok lakhattak ilyen közel a császárhoz; minél

közelebb élsz a lakótoronyhoz, annál fontosabb embernek számítasz.

Szuki a verandák útvesztőjében barangolt, a gyomrában lévő csomó egyre szorosabbá vált, ahogy hiábavalóan kutatott a megfelelő lakónegyed után. Minden ugyanúgy nézett ki. Szürke tetős épületek, bambusz- és rizspapír falakkal, valamint fából készült verandákkal, hogy a nemesek ruháját ne piszkolja be a kosz és a harmat. Kék cserepes tornyok magasodtak fölé királyi pompában, és több tucat különféle énekesmadár trillázott a tökéletesre nyírt fák ágain, ám Szuki összeszorult mellkasa és forgó gyomra lehetetlenné tette, hogy mindezt értékelni tudja.

Hirtelen egy magas, tiszta hang hasította át a levegőt, a háztetők fölé emelkedve, amitől a lány mozdulatlanra dermedt. Nem madár volt, habár válaszképpen a közeli bokorban ülő rigó hangosan csicsergett. Ez olyan hang volt, amit Szuki azonnal felismert, hisz korábban megjegyezte az összes dallamát. Hányszor is hallhatta kiszűrődni az apja műhelyéből? A fuvola édes, kísérteties hangja volt.

Megigézve követte a hangot, pillanatnyilag megfeledkezve kötelességeiről és arról, hogy az új úrnője szinte biztosan nagyon boszús lesz, ha késve érkezik a teája. A dal vonzotta őt, a dallam metsző volt, gyászos, mint a búcsúzás vagy a múltó ősz. Szuki megállapította, hogy bárki játszik is a hangszeren, annak van tehetsége hozzá; annyi érzelm bújta meg a dallamban, mintha valaki lelkét hallaná.

A lányt olyannyira elvarázsolta a fuvola hangja, hogy elfelejtette megnézni, merre tart. Ahogy Szuki lefordult a sarkon, megdöbbenve felsikoltott, amikor egy égbébe öltözött fiatal nemes állta az útját, szájánál egy bambuszfuvolát tartva. A teáskanna megrázkódott, míg a csészek veszedelmesen remegtek, amikor a lány elfordult, hogy

kikerülje őt, kétségbeesetten igyekezve nem kilötyyenteni a tartalmát.

A fuvola hangja elhalt, ahogy a nemes, Szuki megdöbbenésére, megfordult, és segítő kezét nyújtva megfogta a tálcát, mielőtt az a verandára zuhant volna.

– Vigyázzon! – A hangja magas volt és tiszta. – Nehogy elejtse – az iszonyatos rendetlenséget okozna. Jól érzi magát?

Szuki rámeredt. Ő volt a legjóképűbb férfi, akit valaha látott. *Nem, nem is jóképű,* döntötte el magában. *Gyönyörű.* Széles válla kitöltötte az általa viselt ruhát, míg a vonásai kecsesek és finomak voltak, mint egy tavaszi fűzfa. Szamurájkonty helyett kiengedte hosszú, egyenes haját, ami jóval a válla alá ért, és olyan fehér volt, mint a hegyi hó. Ennél csak az volt csodásabb, ahogy a lányra mosolygott – nem a nemesek és szamurájok hideg, gúnyos vigyorával, hanem igazi mosollyal, ami elérte a szeme vidám félholdjait.

– Bocsásson meg – mondta a férfi, ahogy elengedte a tálcát, és gyorsan ellépett. Az arckifejezése nyugodt volt, kicsit sem ingerült. – Az én hibám volt, elálltam az utat, nem is számítva arra, hogy bárki is befordulna a sarkon egy tálca teával. Remélem, nem okoztam önnek kellemetlenséget, kisasszony...

Szuki kétszer is kinyitotta a száját, mielőtt szóhoz jutott volna.

– Kérem, bocsásson meg, uram! – A lány hangja nem volt több suttogásnál. A nemesek nem így beszéltek a parasztokkal, ezt még ő is tudta. – Szuki a nevem, és csupán egy szolgáló vagyok. Kérem, ne pazarolja az idejét a magamfajtákra.

A nemes kuncogni kezdett.

– Nem okoz gondot, Szuki-szan – mondta. – Gyakran megfedkezem a hollétemről, amikor játszom. – A férfi megemelte a fuvolát,

amire megugrott a lány szíve. – Kérem, ne gondoljon bele többet. Most visszatérhet a kötelességeihez.

Félrelépett, hogy elengedje a lányt, de Szuki nem mozdult, képtelen volt levenni a tekintetét a férfi karcsú kezében lévő hangszerről. Csiszolt fából készült, sötét színű, finom darab volt, egyenesebb, mint egy nyíl, egyik végén jellegzetes aranysávval. Tudta, hogy nem lenne szabad a nemessel beszélnie, mivel megkorbácsoltathatja, bebörtönöztetheti, vagy akár ki is végeztetheti, ha úgy tartja kedve, de a szavak ennek tudatában is kiszakadtak belőle.

– Nagyszerűen játszik, uram – suttogetta. – Bocsásson meg nekem. Tudom, hogy nem vagyok rá méltó, de az apám büszke lenne.

A férfi oldalra döntötte a fejét, gyönyörű arcán meglepettség futott át.

– Az apja? – kérdezte, ahogy felismerés csillant fel a szemében. – Maga Mura Akihito lánya?

– *Hai.*

A férfi elmosolyodott, és egyszerűen bólintott.

– A dal csak annyira szép, mint a hangszer – mondta a lánynak. – Amikor újra látja az apját, mondja meg neki, hogy megtiszteltetés egy ilyen remekművet birtokolni. – Szukinak elszorult a torka, könnyek égették a szemét, és elhomályosult a látása. A nemes udvariasan elfordult, színlelt érdeklődést mutatva a cseresznyefa iránt, időt adva a lánynak, míg összeszedi magát. – Ó, vagy talán eltévedt? – érdeklődött egy pillanat múlva, miközben egy bábót vizsgált az egyik karcsú ágon. Ahogy visszafordult, a férfi megemelte vékony szemöldökét, ám Szuki nem vélt gúnyt felfedezni a testtartásában vagy a hangjában, csupán szórakozottságot, amit egy kóbor macskával beszélgetve érez az ember. – A császár palotája valóban

káprázatos lehet az átlagemberek számára. Kinek a negyedébe osztották be, Szuki-san? Talán útba tudom igazítani.

– L-Lady Szatomiéba, uram – dadogta Szuki, ledöbbenve a férfi kedvességétől. Meg kellett volna hajolnia, de félt, hogy kiöntené a teát. – Kérem, bocsásson meg nekem, ma érkeztem a palotába, és minden olyan zavaros.

A nemes tekintete enyhén rosszállóvá vált, amitől kis híján megállt Szuki szíve, azt gondolva, hogy megsértette őt.

– Értem – mormolta, főleg magának. – Újabb szolgálója lenne Szatomi-szannak? Mennyire van még szüksége a császár ágyasának? – Mielőtt Szuki elgondolkozhatott volna, ez mit jelent, a férfi megrázta magát, és ismét elmosolyodott. – Nos, a szerencse maga mellé szegődött, Szuki-san. Lady Szatomi rezidenciája nincs messze innen. – Megemelte bő ruhaujját, és elegáns mutatóujjával a sétány felé mutatott. – Balról kerülje meg azt az épületet, majd sétáljon egyenesen a legvégéig. Jobbra az utolsó ajtó lesz az.

– Daiszuke-san! – Mielőtt Szuki suttogva köszönetet mondhatott volna, egy nő hangja visszhangzott a verandáról, és a férfi elfordította gyönyörű arcát. Pár pillanattal később zöld és arany ruhába öltözött nemes hölgyek hármasa lépdelt az épület mellett, és gúnyos pillantásokat küldtek a férfi felé, ahogy sietősen közeledtek felé.

– Hát itt vagy, Daiszuke-san – harsogta egyikük. – Hol voltál? El fogunk kélni Hanoé-san költészeti előadásáról. Ó – bukott ki belőle, ahogy megpillantotta Szukit. – Mi ez az egész? Daiszuke-san, ne mondd, hogy egész idő alatt itt voltál, és a szolgálóval beszélgetél!

– És miért ne? – Daiszuke hangja fanyar volt. – Egy szolgáló mondandója épp olyan érdekes tud lenni, mint bármelyik nemes hölgyé.

A három nő úgy nevetgélt, mintha ez lett volna a legmulatságosabb dolog, amit valaha hallottak. Szuki nem értette, mi olyan vicces.

– Ó, Taijo Daiszuke, olyan gonosz tudsz lenni – szidta le az egyikük egy fehér legyező mögül, amire cseresznyevirágokat festettek. – Gyere! Most már mennünk kell. Te – mondta a nő, Szukira emelve a pillantását –, térj vissza a feladataidhoz. Mit állsz ott tátott szájjal? Hess!

Amilyen gyorsan a tea engedte, Szuki elsietett. De a szíve továbbra is nagyokat dobban, és valamilyen oknál fogva elakadt a lélegzete. *Taijo*. Taijo a császári család neve. Daiszuke-szama a Nap klánból származott, Ivagoto egyik legerősebb családjából, maga a császár vére. A furcsa érzés a gyomrában erősödni kezdett, és a gondolatai lepkerajjá váltak, amely verdesni kezdett a férfi mosolyának káprázatos emléktől és az apja fuvolájának hangjától.

Valahogyan megtalálta a helyes ajtót, ami a veranda legvégén helyezkedett el, és a palota csodálatos kertjére nézett. A sódzsi¹ el volt húzva, és Szuki érezte az elsötétített belső térből áradó erős füstölőillatot. A lány belopakodott a szobába, és az úrnőjét keresve körbepillantott, de senkit sem talált ott. Annak ellenére, hogy a nemesek egységesen kedvelték az egyszerűséget, ez a lakás pazarul zsúfolt volt. A parvánok kisebb labirintussá változtatták a szobát, és tatami szőnyegek borították a padlót, amik vastagok és puhák voltak a lány lába alatt. Papírok hevertek szanaszét; minden stílusú és textúrájú origamipapír állt halmokban a lakás különböző pontjain. Hajtogatott papírmadarak néztek le a lányra minden sík felületről, magukra vonva a figyelmet. Szuki lesöpört az asztalról egy papír darumadarat, hogy letehesse a teát.

¹ Fakeretes tolóajtó.

– Mai-csan? – Finom hang szállt ki a szomszéd szobából, és se-lyem suhogott a padlón. – Te vagy az? Hol voltál? Már kezdtem ag-gódni, hogy... ó.

Egy nő jelent meg az ajtóban, és egy pillanatig egymásra mered-tek a lánnyal, Szuki csodálkozva eltátotta a száját.

Ha Taijo Daiszuke a legjóképűbb férfi volt, akit valaha látott, ak-kor ő a legelegánsabb nő az egész palotában. Hullámszó kimonója vörös volt, ezüst, arany és zöld pillangókkal az elején. A fényes feke-te haja gyönyörűen meg volt formázva a feje tetején, vörös és arany pálcikákkal és elefántcsont fésűvel megtűzve. Hibátlan porcelánar-cában ülő fekete szeme kíváncsian vizslatta Szukit.

– Üdv – mondta a nő, és Szuki sietősen becsukta a száját. – Meg-kérdezhetem, ki vagy?

– Én... Szuki vagyok – dadogta a lány. – Én vagyok az új szol-gálója.

– Értem. – A nő halvány mosolyra húzta az ajkát. Szuki biztos volt benne, hogy ha kilátszanának a fogai, beragyognák a szobát. – Idejőnnél, kicsi Szuki-csan? Kérlek, ne lépj semmire.

Szuki engedelmeskedett, óvatosan lépkedni kezdett, nehogy ösz-szenyomja az origamiállatokat, és megállt lady Szatomi előtt.

A nő nyitott tenyerével arcon csapta a lányt.

Szuki fejébe fájdalom hasított, leroskadt a földre, és a döbbenet-től zihálni sem tudott. A könnyeit visszafojtva az arcához kapta a kezét, és értetlenül nézett lady Szatomira, aki mosolyogva magaso-dott a lány fölé.

– Tudod, miért tettem ezt, kicsi Szuki-csan? – kérdezte, ezúttal kivillantva a fogait. Szukit egy vigyorgó koponyára emlékeztette.

– N-nem, asszonyom – mormolta, miközben zsibbadt arca ég-ni kezdett.

– Mert Mai-csant hívtam, nem téged – válaszolta a nő könnyörtelenül vidám hangon. – Lehet, hogy egy buta falusi lányka vagy, Szuki-csan, de ez nem mentség a teljes tudatlanságodra. Csak akkor gyere, ha hívlak, megértetted?

– Igen, úrnőm.

– Mosolyogj, Szuki-csan! – szólította fel Szatomi. – Ha mosolyogsz, talán elfelejtem, hogy az akcentusod egy izzadt falusi barbáré, míg az arcod egy bivalyé. Rettenetes nehéz lesz nem irtózni a látványodtól, de megteszem, ami tőlem telik. Hát nem nagyvonalú tőlem, Szuki-csan? – Szuki, nem tudva, mit mondhatna erre, befogta a száját, és Daiszuke-szamára gondolt.

– Nem nagyvonalú tőlem, Szuki-csan? – ismételte el Szatomi éllel a hangjában.

Szuki nagyot nyelt.

– *Hai*, lady Szatomi.

Szatomi felsóhajtott.

– Összezúztad az alkotásaimat. – A nő lebiggyesztette az ajkát, és Szuki lepillantott az origamiállatkákra, amiket összenyomott a testével. A nő szipogva felhúzta az orrát. – Nagyon mérges leszek, ha nem cseréled ki őket. A szél körzetben van egy furcsa kis bolt, ahol a legfinomabb levendulaszínű origamipapírokat árulják. Ha futsz, talán odaérsz zárás előtt. – Szuki kinézett a nyitott ajtón a palota fölélt kavargó viharfelhőkre. Dörögni kezdett az ég, miután az ezüstös-kék villámok egymást kergették az égen.

– Igenis, lady Szatomi.

Ahogy teltek a napok, Szuki egyre inkább hiányolta az apja boltját, a sepregetés nyugalmát, a szakadt ruhák foltozását és a napi háromszori főzést. A fűrészpör és faforgács megnyugtató illatát és a

vásárlókat, akik alig vettek róla tudomást, csupán az apjával és annak munkájával foglalkoztak. Azt hitte, könnyű lesz egy magas rangú hölgy szolgálojának lenni, segíteni neki az öltözködésben, az ügyei intézésében, az apró hétköznapi feladatok ellátásában, amikről a nemesség tudomást sem vesz. Talán így kellett volna lennie, de a többi szolgálónak kétségkívül jobb volt a sorsa. Sőt, mindent megtettek, hogy elkerüljék a lányt, mintha lady Szatomi szolgáloja vonzaná az úrnője haragját. Szuki nem hibáztatta őket.

Lady Szatomi egy selyembe, sminkbe és mámorító parfümbe bújt pompázatos rémálom volt.

Szuki nem tudott a nő kedvében járni. Nem számít, mennyit síkált vagy tisztított, a mosás sosem felelt meg Szatomi igényeinek. A Szuki által főzött tea túlságosan gyenge, túlságosan erős vagy túlságosan édes volt. Mindig túlságosan *valamilyen*. Lady Szatomi szobáiban sosem volt elegendő tisztaság – mindig akadt egy porszem, egy elmozdult tatami szőnyeg vagy egy rossz helyen lévő origamiálatka. És az úrnője minden kudarcot egy apró mosollyal és egy megdöbbenően erőteljes pofonnal jutalmazott.

Természetesen senki sem törődött a lánnyal. A többi szolgáló félrenézett a zúzóadásai láttán, míg az örök tudomást sem vettek róla. Szuki nem merészelt panaszkodni; lady Szatomi nem csupán egy tekintélyes és erőteljes nő, hanem a császár kegyelt ágyasa is volt. Ha őt sértegetné, azzal Taijo no Gendzsirót, a Mennyegek Hatalmas Fiát sértegetné, ami korbácsolást, nyilvános megaláztatást vagy rosszabbat eredményezne.

Az egyetlen dolog, ami megmentette Szukit a teljes kétségbeeséstől, annak gondolata volt, hogy újra összefuthat Daiszuke-szamával. Ő egy nagy nemes volt persze, jóval nagyobb rangú, mint a lány, és nem törődne egy alantas cseléd gondolataival. De azzal is megelégedett

volna, ha csak megpillanthatná a férfit. A lány kereste őt a verandákon és a lady Szatomi lakosztályához vezető úton, de sehol sem találta a gyönyörű nemest. Később, a szolgák pletykáiból megtudta, hogy Taijo Daiszuke elhagyta a Nap Palotáját nem sokkal a lány érkezése után, és nekivágott az egyik titkos zárandoklatának az országban. Talán, gondolta Szuki, majd láthatja őt, ha a férfi visszatért. Talán akkor újra hallhatja az apja fuvoláját, és addig követi a hangot, amíg rá nem talál a férfit a verandán, ahogy hosszú fehér haja lobog mögötte a szélben.

Egy hatalmas pofon rázta fel az álmodozásból, leküldve őt a padlóra.

– Ó, kedvesem! Olyan *esetlen* lányka vagy. – Lady Szatomi a lány fölött állt, lenyűgöző selyemruhájában. – Kelj fel, Szuki-csan. Van egy feladatom számodra. – A nő egy tekercs vérvörös selyemkötelet tartott a karjában. Ahogy Szuki föltápáskodott, a nő a kezébe dobta a kötelet. – Micsoda ostoba kis fruska vagy, nem így van? Reménytelen lesz jó szolgát faragnom belőled. De bizonyára még te is képes leszel ellátni ezt az apró feladatot. Vidd ezt a kötelet a keleti kertekben lévő raktárba, a tó mögé. Ennyit csak meg tudsz csinálni. És *fejezd be* a sírást, lányom. Mit fognak gondolni rólam az emberek, ha a szolgálóm mindenhová sírva érkezik?

Szuki lüktető fejjel kinyitotta a szemét, és nem látott mást, csak sötétséget. Elhomályosodott a látása, és furcsa rezes ízt érzett a szájában. Dörögni kezdett az ég a lány fölött, és éles, ózonillatú szél fújta az arcát. A padló hideg és kemény volt alatta, míg a kövek szélei kényelmetlenül nyomódtak a hasába és az arcába. Pislogva próbált meg feltápáskodni, de a karja nem engedelmeskedett. Egy pillanattal később rájött, hogy megkötözték.

Az ereiben megfagyott a vér. Az oldalára gurulva megpróbált felállni, de a térde és a bokája is meg volt kötve – ugyanazzal a kötéllel, amelyet a raktárba vitt, ébredt rá –, és egy szövettarabbal átkötött rongyot tömtek a szájába. Fojtott sikoltással, vadul vergődött, ficánkolt a köveken. Fájdalom hasított a karjába, ahogy hánykódott a földön, felsértve a bőrét a kövek szélein, amelyek belevájtak a húsába, ám a kötél nem engedett. Zihálva, kimerülten és legyőzötten leroskadtt a kőre, majd a fejét felemelve megnézte a környezetét.

Egy udvar közepén feküdt, csakhogy nem a Nap Palotájának tiszta, elegáns, fehér kövekkel és formázott bokrokkal övezett udvarán. Ez sötét volt, sziklás, lepusztult. A hozzá kapcsolódó kastély szintén sötét volt, elhagyatott, és úgy magasodott a lány fölé, mint egy mogorva vadállat, a falaihoz szakadt zászlók csapódtak. Elhalt levelek és törött kövek szóródtak szét az udvaron, és egy samuráj sisakja üresen és rozsdásan feküdt néhány lépésre tőle. A feje fölött villózó fényben a lány meglátta a falakról leselkedő csillogó szemeket – tucatnyi varjú figyelte őt, a tollaikat borzolta a szél.

– Üdv, Szuki-csan – szólt egy kísértetiesen derűs hang a háta mögül. – Hát felébredtél végre?

Szuki hátrahajtotta a fejét. Lady Szatomi néhány lépésre állt tőle, leengedett haja lobogott a szélben, vörös és fekete kimonójának ujja vitorlaként hánykolódott. A pillantása komor volt, míg ajkát apró mosolyra húzta. Szuki zihálva kényszerítette magát ülő pozícióba, segítségért akart kiáltani, megkérdezni, mi is történik éppen. Ez valamiféle rettenetes büntetés lenne, amiért csalódást okozott az úrnőjének, hogy nem az elvárásainak megfelelően takarított, ugrált vagy szervírozott? A lány megpróbált a szemével könyörögni, az arcát forró könnyek áztatták, de a nő csupán elfintorodott.

– Micsoda lusta kislány, és oly törékeny. Nem tűröm tovább a folyamatos sírdogálásodat. – Lady Szatomi fintorgott, és hátrált néhány lépést, de rá sem pillantott a lányra. – Nos hát, légy boldog, Szuki-csan. Hisz a mai nappal a szenvedésed véget ér. Habár ez azt jelenti, hogy új szolgáló után kell néznem... Mi *van* ezekkel a cselédekkel? Úgy menekülnek tőlem, mint az egerek. Hálátlan nyomorultak! Fikarcnyi felelősségtudat sem szorult beléjük. – Hosszadalmas sóhajt hallatott, majd felnézett az égre, amikor összecsaptak a villámok és felkerekedett a szél. – Hol kószál az az oni? – motyogta. – Azok után, amin keresztülmentem egy megfelelő kártérítés érdekében, nagyon dühös leszek, ha nem érkezik meg a vihar előtt.

Oni? Szuki hallott már róluk. Az onik hatalmas és szörnyű démonok, akik Dzsigokuból, a gonosz birodalmából származnak. Számtalan monda szól bátor samurájokról, akik onikat, akár onik hordáit pusztították el, ám ezek csupán mítoszok és legendák. Az onik azok a lények, akikkel a szülők riogatták az akaratos gyerekeket. *„Ne kószálj túl közel az erdőhöz, vagy elkap egy oni!” „Hallgass az idősebbekre, máskülönben egy oni felnyúl a padló alól, és leránt magával Dzsigokuba!”* Ijesztő figyelmeztetések voltak ezek a gyerekek számára, és szörnyű ellenségek a legendás samurájoknak, nem olyan lények, akik Ningen-kaiban, a halandók birodalmában jártak.

Egy vakító villanás és mennydörgés után egy szarvas lény jelent meg az udvar szélén.

Szuki felsikoltott. A rongy elfojtotta a hangját, de addig visított, amíg ki nem fulladt, levegő után kapkodott és fulladozott a ruhaanyagba. Menekülni próbált, de durván nekiesett a köveknek, amelyek felsértették az állát, ám a lány alig érezte a fájdalmat. Lady Szatomi ajka megmozdult, ahogy lesújtó pillantást vetett a lányra, leszidva

őt a hangoskodása miatt, de Szuki elméje semmi mást nem volt képes befogadni a fáklyafényben felé somfordáló hatalmas démonon kívül, ami csupán rémálmok szülötte lehetett. A szörny, aminek nem lett volna szabad léteznie.

Óriási volt, ahogy jó tizenöt láb magasán tornyosult fölé, ugyanolyan szörnyűséges és félelmetes, mint ahogy a legendák írták. A bőre sötétbíbor volt, mint a vér színe, míg a vállát és a hátát koromfekete sörény borította. Az álláról éles, sárga agyarak görbültek le, és a szeme forró szénként izzott, ahogy a démon közelebb cammogott, megremegtetve a földet. Szuki agyának azon apró része, amit nem bénított le a rémület, felidézte, hogy a történetekben az onik nagy csíkos állatokból készült ágyékkötőkbe öltöztek, de ez a démon lakozott páncélt viselt; a szamurájok vörös váll-, comb- és karvédőjét, amiben a csatákba lovagoltak. A legendákhoz híven, egy óriási, vaszögekkel kiveret buzogányt – tecubót – vitt az egyik kezében, és úgy lendítette át a vállán, mintha nem nyomna többet egy tusrúdnál.

– Hát itt vagy, Jaburama. – Lady Szatomi felszegte az állát, ahogy az oni megállt előtte. – Tisztában vagyok vele, hogy Dzsigokuban nem ismeritek az idő fogalmát, és az a hír járja, hogy egy nap nektek annyi, mint nyolcszáz év a halandó világban, de a pontosság egy nagyszerű tulajdonság, amire mindannyiunknak törekednünk kellene.

Az oni felmordult, mély, állatias hang tört fel az agyari közül.

– Ne oktass ki, emberi lény – dörmögte, a borzasztó hangja megborzolta a levegőt. – Időbe telik segítségül hívni Dzsigokut, különösen, ha egy egész hadsereget akarsz megidézni.

A démon mögött kisebb szörnyek hada jelent meg, úgy terültek el körülötte, mint egy hangyakolónia. Állva néhány centivel térd fölé értek, a bőrük a kék, piros és a zöld különböző árnyalataiban

játszott, maguk is apró oniknak tűntek, a hatalmas fülüket és a mániákus vigyorukat leszámítva. Amikor megpillantották Szukit, lassan közeledni kezdtek felé, kacarászva és a hegyes fogaikat nyaldosva. A lány belesikoltott a rongyba, és megpróbált arrébb ficáncolni, de nem jutott tovább, mint egy partra vetett hal.

Az oni figyelmeztetően felmordult, hangja mély volt, mint egy távoli mennydörgés, amire a horda visszahúzódott.

– Az ott az enyém? – kérdezte a démon, és izzó bíbor tekintetét Szukira emelte. – Ízletesnek tűnik. – Egy lépést tett felé, és a lány kis híján elájult.

– Türelem, Jaburama! – Lady Szatomi kinyújtott kézzel megállította a démont. Az összehúzta a szemét, és enyhén vicsorított, de a nőt egy kicsit sem zavarta. – Egy pillanat, és megkapod a fizetségedet – folytatta a nő. – Csupán meg akarok bizonyosodni róla, hogy tudod, miért idéztelek meg. Hogy mit kell tenned.

– Hogyan is felejtethném el? – válaszolta az oni türelmetlenül. – Hamarosan felemelkedik a Sárkány. A Változás Hírnöke közeledik. Újabb ezer év telt el ebben a borzalmas fény és nap birodalmában, és a kívánság éjszakája a nyakunkon van. Csupán egyetlen oka lehet annak, hogy egy halandó ekkortájt hívjon engem Ningen-kai-ba. – Szórakozott megvetés futott át állatias arcán. – Megszerzem neked a tekercset, emberi lény. Vagy egy darabját, hiszen szétszórta a négy égtáj felé. – Vörösén izzó tekintete ismét Szukira siklott, és agyaraait kimutatva elmosolyodott. – Megteszem, amint begyűjtöttem a fizetségedet.

– Pompás! – Lady Szatomi hátralépett, amikor lehullottak az első cseppek. – Számítok rád, Jaburama. Biztos vagyok benne, hogy vannak mások is, akik a Sárkány tekercsének darabjait keresik. Tudod, mit kell tenned, ha összefutsz velük. Nos... – Kinyitott egy

rózsaszín napernyőt, és a feje fölé emelte. – Innentől rád bízom a dolgot. Élvezd ki!

Amint a zuhogó eső kúszni kezdett az udvaron, lady Szatomi sarkon fordult, és elsétált. Szuki beleüvöltött a rongyba, sírva könnyörögve az úrnője után vetette magát, és imádkozott a kamikhoz vagy bárkihez, aki hallhatja. *Kérlek titeket*, imádkozott kétségbeesetten. *Kérlek, nem halhatok meg így! Így nem!*

Lady Szatomi megtorpant, és mosolyogva visszanézett a lányra.

– Ó, ne légy szomorú, kicsi Szuki-csan! – mondta. – Ez a legbüszkébb pillanated. Te leszel a katalizátora egy teljesen új korszak kezdetének. A birodalom, az egész világ megváltozik majd a mai áldozatod miatt. Látod? – A nő oldalra döntötte a fejét, és úgy figyelte a lányt, mintha egy nyüszögő kiskutya lenne. – Végül csak a hasznomra váltál. Bizonyára ez épp elegendő egy magadfajtának.

Szuki mögött remegni kezdett a föld, és egy hatalmas kéz szorította meg a lábát, görbe karmai a lány húsába vájtak. Sikoltozott, vergődött, és a kötelet rángatva próbált kiszakadni a démon szorításából, de nem volt menekvés. Lady Szatomi elfintorodott, elfordult, és folytatta az útját, a napernyője jobbra-balra himbálózott az esőben, miközben az oni maga felé húzta Szukit, az alsóbbrendű démonok visítva körbetáncolták a lányt.

Segítség! Valaki segítsen, kérem! Daiszuke-szama... A lány gondolatai hirtelen a nemesre tévedtek, a szép arcára és a szelíd mosolyára, habár jól tudta, hogy nem fog a segítségére sietni. Senki sem jön, mert senki sem törődik egy alantas szolgáló halálával.

Apám, gondolta Szuki zsibbadt kétségbeesésében. *Sosem akartalak egyedül hagyni.*

Mélyen belül pislákolni kezdett benne a harag, pillanatnyilag elfojtva a félelmet.

Szörnyen igazságtalan, hogy egy démon fog végezni vele, mielőtt bármit is elért volna. Hisz ő csak egy szolgáló, de abban reménykedett, hogy egy jó emberhez megy feleségül, családot alapítanak, és olyat hagy hátra, ami számít. *Nem állok készen*, fohászkodott Szuki kétségbeesetten. *Nem akarok meghalni! Könyörgöm, ne most!*

Karmos ujjak markolták meg a nyakát, és felemelték őt, hogy szembenézzen az oni rettenetes, kiéhezett mosolyával. Füsttől és rothadó hústól bűzlő lehelete a lány arcába süvített, miközben a démon kinyitotta a száját. Irgalmas módon, ebben a pillanatban az istenek úgy döntöttek, hogy közbeavatkoznak, és Szuki végül elájult a rémülettől, a tudata elhagyta a testét, mielőtt kettészakították volna azt.

Vér szaga kavargott a levegőben, és a démonok üdvivalgásba kezdtek. Szuki megcsonkított testéből a horda számára észrevétlen és szabad szemmel láthatatlan, pici fénygömb emelkedett lassan a levegőbe. A hátborzongató jelenet fölött lebegett, úgy tűnt, hogy figyeli, ahogy az alsóbbrendű démonok a cafatokért dulakodnak, míg Jaburama dübörgően az éjszakába üvölt, próbálva elhessegetni őket. Egy pillanatig azon tétovázott, hogy felrepüljön-e a felhők közé, vagy maradjon ott, ahol van. Céltalanul magasabbra emelkedett, majd megállt, ahogy hirtelen egy szín villant fel az esőben, egy, a kastély felé igyekvő rózsaszín napernyő. A gömb kék-fehér színe ekkor dühös vörössé változott.

Sebesen alászállva, a fénygömb némán átrepült az oni feje fölött, majd lejjebb ereszkedett a földre, és becsusszant a kastély kapuja alatt, mielőtt az bezáródott volna, hátrahagyva az onit, a démonokat és egy szolgálólány megcsonkított testét.

2

RÓKA A TEMPLOMBAN

— **J**UMEKO!
A kiáltás dübörgően és haragosan visszhangzott a kertben, amitől összerándultam. Csendesen üldögéltem a tó mellett, kenyérmorzsákat dobáltam a felszín alatt úszkáló kövér, piros és fehér halnak, amikor az ismerős hang dühödten érkezett a templom irányából. Gyorsan bebújtam a víz szélén álló kőlámpás mögé, pont akkor, amikor Denga feltűnt, viharos arccal a szemközti partot fűrkészve.

— Jumeke! – kiáltotta újra a szerzetes, miközben én nekinyomódtam a durva, mohás kőnek. El tudtam képzelni, hogy az alapjáraton szigorú, békés arca most olyan vörös, mint a templom oszlopai, a pír lassan kúszik felfelé a kopasz homlokán. Túl sokszor láttam már így, hogy számon tudjam tartani. Fonott lófarka és narancssárga kimonója kétségkívül lengett, ahogy forgolódott, átkutatta a tó széleit, és

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

a kertet körülvevő bambuszparcellákat fürkészte. – Tudom, hogy itt vagy valahol! – dühöngött. – Sót tettél a teáskannába... már megint! Szerinted Nitoru szereti, ha az arcába köpik a teát? – Az ajkamba haraptam, hogy elfojtsam a nevetést, és a szoborhoz nyomódva próbáltam csendben maradni. – Nyavalyás démonlány! – forrongott Denga, ahogy a léptei elfordultak a tótól, és a kert belseje felé tartottak. – Tudom, hogy most szétneveted az ostoba fejedet. Amikor megtalálalak, a patkány órájáig² fogod söpörni a padlót!

A hangja egyszer csak elillant. Kikukucsáltam a kő mögül, és figyeltem Dengát, aki egyre beljebb haladt a bambuszok között, amíg el nem tűnt a szemem elől.

Fellélegeztem, nekidőltem a lámpás viharvert testének, győzedelmes érzés kerített hatalmába. *Nos, ez mókás volt. Denga-szan mindig olyan feszült; ki kellene próbálnia néhány új arckifejezést, mielőtt szétreped az arca a dühtől.* Vigyorogva elképzeltem szegény Nitoru arcát, amikor a másik szerzetes felfedezte, mi van a teáscsészéjében. Sajnos Nitorunak pontosan annyi humorérzéke volt, mint Dengának, vagyis a nullával egyenlő. *Ideje köddé válnom. Megyek, ellopok egy könyvet a könyvtárból, és bebújok az asztal alá. Ó, várjunk csak, hisz Denga már ismeri azt a búvóhelyemet! Rossz ötlet.* Elborzadtam a sok hosszú, fából készült veranda gondolatától, amelyeket alaposan át kell söpörnöm, ha rám találnek. *Talán ez egy jó nap lesz arra, hogy lelépjek innen. Legalábbis estig. Kíváncsi vagyok, mit csinál ma az erdőben élő majomcsalád.*

Izgalom tört fel bennem. Nagyjából egy tucat sárga majom élt az erdő egyik legmagasabb, ősi cédrusfájának ágai között. Derült időben, ha valaki felmászik a tetejére, fentről láthatja az egész világot,

² Este 11-től hajnali 1-ig.